

ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย เอกชนของไทย : ภาพสะท้อนความขาด

DEFICIENCIES IN WRITING SKILL OF UNDERGRADUATE STUDENTS IN PRIVATE UNIVERSITIES OF THAILAND : A REFLECTION OF "LACKING"

พรพรรณ สวัสดิสิงห์

อาจารย์ประจำหมวดวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
สำนักวิชาศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยศรีปทุม

E-mail : pornpan.sv@spu.ac.th, pornpan_@hotmail.com

บทคัดย่อ

"นักศึกษา" คือบุคคลที่สังคมคาดหวังว่าน่าจะเป็นผู้นำในการใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องแม่นยำกว่าคนกลุ่มอื่นๆ การพบว่า นักศึกษาใช้ภาษาเขียนบกพร่องในทุกลักษณะมีปริมาณสูงสุดเป็นอันดับหนึ่ง สะท้อนได้ว่าปัจจุบันสถานการณ์การใช้ภาษาไทยของนักศึกษาอยู่ในภาวะวิกฤติและน่าเป็นห่วงมาก สาเหตุที่ทำให้เกิดความบกพร่องในการใช้ภาษาไทยสามารถสรุปได้ 3 ประการ คือ ขาดการฝึกฝนในการใช้ภาษา ขาดคลังข้อมูล และขาดการจัดระบบความคิดปัญหานักศึกษาใช้ภาษาไทยบกพร่องมีอิทธิพลต่อการสื่อสารในสังคม หากผู้ที่เกี่ยวข้องและสมาชิกในสังคมมองข้ามความสำคัญ ปัญหานี้อาจทวีความรุนแรงขึ้นและแก้ไขได้ยาก เนื่องจากนักศึกษาจะเป็นหน่วยพื้นฐานในสังคมทำงานต่อไปในอนาคต

คำสำคัญ : ข้อบกพร่อง ภาษาไทย ภาษาเขียน การสื่อสาร

ABSTRACT

University students are expected to use their language skills properly and correctly for communication. However, it is found that even graduate students still use Thai language incorrectly, especially in writing skills. This could reflect that the use of Thai language nowadays is really critical and it could be of serious concern. In conclusion, there are three main causes of deficiencies in writing skill: the lack of practice in the use of proper language, the lack of good references, and the lack of systematic thinking. The problem of incorrect usage of Thai language in university students affects communications in the society. If those who are concerned and members of the society overlook this problem, it can become even more critical and more difficult to remedy. This is because the students will become the fundamental units in the work society in the future.

KEYWORDS : Deficiency, Thai language, Writing language, Communication

1. บทนำ

"ภาษาไทย" เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทยที่ควรดำรงไว้ การใช้ภาษาไทยให้สัมฤทธิ์ผล ผู้ส่งสารควรคำนึงถึงการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องและเหมาะสม แต่ปัจจุบันปรากฏว่ามีการใช้ภาษาไทยบกพร่องในหลากหลายวงการ แต่วงการที่สังคมควรให้ความสำคัญมากที่สุดคือ "วงการการศึกษา" โดยเฉพาะกลุ่มนักเรียนนักศึกษา เพราะคนกลุ่มนี้ในอนาคตล้วนเป็นกำลังสำคัญของสังคมและประเทศชาติ อย่างไรก็ตามความสนใจศึกษาเรื่องการใช้ภาษาที่มีข้อบกพร่องและความพยายามแก้ไข ยังไม่ค่อยแพร่หลายและค่อนข้างอยู่ในวงจำกัด ทั้งๆ ที่เรื่องนี้กำลังเป็นปัญหาสำคัญและมีแนวโน้มที่จะทวีความรุนแรงมากขึ้น เพราะการใช้ภาษาไทยบกพร่องส่งผลกระทบต่อหลากหลายวงการในสังคม ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน การศึกษา การเมือง การปกครอง เศรษฐกิจ ตลอดจนเรื่องราวต่างๆ ที่มีส่วนทำให้สังคมดำเนินไปได้อย่างสงบสุข

ศ.กิตติคุณ ดร.กาญจนา นาคสกุล ราชบัณฑิตยสถานนักศิลปกรรม ประเภทวรรณศิลป์ สาขาราชการไทย กล่าวถึงสถานการณ์การใช้ภาษาไทยของคนไทยปัจจุบันว่าอยู่ในภาวะวิกฤติและน่าเป็นห่วง โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่น พบว่าใช้ภาษาอย่างไม่ระมัดระวังเปลี่ยนไปตามแฟชั่น พูดไทยคำอังกฤษคำ และเปลี่ยนไปตามยุคสมัย โดยเฉพาะภาษาที่ใช้ในสังคมอินเทอร์เน็ต มักใช้คำง่ายๆ สั้นกะทัดรัดแต่ไม่ถูกอักขระจนกลายเป็นคำนิยม ส่งผลให้ความประณีตของภาษาหายไป และหากเป็นเช่นนี้ต่อไปเด็กไทยจะไม่ทราบความหมายของรากศัพท์ทางภาษาที่แท้จริง ไม่รู้จักความสุนทรีย์ของภาษา และใช้คำง่ายๆ ได้อย่างเดียว ปัจจุบันเด็กไทยไม่รู้จักความหมายของคำในภาษาหลายคำ บางคนไม่สามารถถ่ายทอดความหมายของคำบางคำได้ เช่น อากาของคำว่า "ซาบซึ้งใจ" บางคนไม่รู้จักชื่อขนมไทย ชื่ออาหาร ชื่อดอกไม้ แม้กระทั่งสิ่งที่แสดงถึงอารมณ์ความรู้สึก หรือคำกริยา เช่น การบึ้ง การย่าง การทอด ที่นำมาใช้กันอย่างสับสน บางครั้งเด็กนึกไม่ออกกว่าจะใช้ศัพท์นี้กับประโยคใดบ้าง และทำให้ใช้ภาษาผิดเพี้ยนไป (เดลินิวส์: 8 กรกฎาคม 2554)

2. ความสำคัญของภาษาพูดและภาษาเขียน

ปราณี กุลละวณิชย์ (2540: 66-67) กล่าวถึงพัฒนาการของภาษาว่า มนุษย์ใช้ "ภาษาพูด" เพื่อส่งสารจากตนเองไปสู่บุคคลอื่นมาช้านานแล้วและเป็นที่ยอมรับกันว่าการส่งสารด้วย

การพูดนั้นมีความสะดวกรวดเร็วและมีประสิทธิภาพสูง แต่มีข้อจำกัดในเรื่อง "เวลา" เพราะสารที่เกิดจากการพูดจะสิ้นสุดเมื่อการสื่อสารครั้งนั้นจบสิ้น หากไม่มีการบันทึกภาษาพูดที่ได้สื่อสารไปแล้วเก็บไว้ เราจะไม่สามารถนำมายืนยันได้เลย ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงมีความต้องการที่จะสื่อสารด้วยวิธีการอื่นอีก เช่น เมื่อประมาณ 6,000 ปีมาแล้ว ชาวสุเมเรียนในเมโสโปเตเมียได้บันทึกสารลงในเบรียดิน เพื่อเป็นหลักฐานในเรื่องการซื้อขาย และการปศุสัตว์ระหว่างกัน หรือหลักฐานภาพวาดโบราณ ในถ้ำหินที่สื่อความรู้สึกนึกคิดและอารมณ์ของผู้วาด ซึ่งหลักฐานที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ตั้งแต่สมัยโบราณต้องการส่งสารนอกเหนือจากการพูด จึงมีการบันทึกสารนั้นด้วยระบบตัวเขียน ซึ่งเรียกวิธีการสื่อสารนี้ว่า "การเขียน" นอกจากมนุษย์จะใช้การเขียนเพื่อสื่อสารกันแล้ว การเขียนยังช่วยให้คนรุ่นหลังได้รับทราบเรื่องราวและความเป็นมาในอดีตอีกด้วย ทั้งนี้จากการนำเอาการเขียนมาใช้เป็นหลักฐานสำคัญ เพื่อสันนิษฐานเกี่ยวกับอารยธรรมของมนุษย์ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

สุภา ชดเชย (Supa Chodchoey, 1998: 138) ได้กล่าวถึงลักษณะของภาษาพูดว่า ภาษาพูดมีลักษณะการใช้ภาษาไม่ค่อยถูกต้องตามแบบแผนของภาษา มีการใช้คำศัพท์ซ้ำๆ ระหว่างการพูด และบางครั้งจะปรากฏถ้อยคำที่นำมาใช้ค้นความหรือค้นเนื้อหาขณะคิดเพื่อเติมเต็มในภาษาพูดระหว่างการนำส่งข้อมูล ลักษณะการใช้ภาษาที่พบในภาษาพูดเหล่านี้ทำให้ภาษาพูดแตกต่างจากภาษาเขียนอย่างเห็นได้ชัดเพราะภาษาที่ปรากฏในการเขียนมักจะมีลักษณะถูกต้องตามแบบแผนของภาษา ทั้งยังมีการคิดและการเลือกถ้อยคำที่เหมาะสมก่อนจะนำมาเขียน และอีกประการหนึ่งที่สำคัญคือไม่เคยปรากฏการใช้ถ้อยคำค้นความหรือค้นเนื้อหาขณะคิดเพื่อเติมเต็มในภาษาเขียน

ไม่ว่ามนุษย์จะเลือกการสื่อสารด้วยวิธีการใดก็ตาม ภาษาที่นำมาใช้ในการสื่อสารควรจะต้องมีความถูกต้องทั้งทางด้านการสื่อความและไวยากรณ์ ซึ่งควรต้องให้ความสำคัญในการเลือกใช้ภาษาทุกระดับ ตั้งแต่การเลือกใช้ถ้อยคำ วลี ประโยค ไปจนถึงข้อความ ทั้งนี้เพื่อให้การสื่อสารนั้นมีความกระจ่างและชัดเจน เข้าใจตรงกันระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสารซึ่งจะทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการสื่อสารในที่สุดหากผู้ใช้ภาษาไม่คำนึงถึงความถูกต้องในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารแล้ว ปัญหาการสื่อสารไม่สัมฤทธิ์ผลก็จะตามมา

3. ภาษาเขียนกับการศึกษาระดับอุดมศึกษา

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2526: 1) กล่าวว่า ภาษาเขียนเป็นสื่อที่สำคัญสำหรับนักศึกษา ไม่ว่าจะเป็นการส่งสาร เช่น การเขียนตอบข้อสอบ การเขียนนำเสนอความคิดที่ตนคิดต่างๆ ในงานที่ได้รับมอบหมาย หรือการรับสาร เช่น การจดบันทึกสารที่ได้รับจากการสอนด้วยการเขียน ซึ่งต้องจับใจความได้รวดเร็วและถูกต้อง รวมถึงการเขียนบันทึกข้อมูลเมื่ออ่านหนังสือ โดยเลือกบันทึกเฉพาะประเด็นสำคัญ หากผู้ใดมีความสามารถในการเรียบเรียงข้อมูลและถ่ายทอดสาระได้กระจ่างชัดเจนดีแล้ว ผู้คนมักเป็นผู้ที่ทำคะแนนได้ดี จึงอาจกล่าวได้ว่าภาษาเขียนเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการศึกษาระดับอุดมศึกษา

ผู้วิจัยเป็นผู้หนึ่งที่เกี่ยวข้องกับวงการการศึกษาซึ่งรับผิดชอบสอนวิชาภาษาไทยในระดับอุดมศึกษา และได้ทราบปัญหาเรื่องการใช้ภาษาไทยที่มีข้อบกพร่องมาอย่างต่อเนื่อง การคลุกคลีอยู่กับปัญหานักศึกษาใช้ภาษาไทยบกพร่องมาตลอดระยะเวลาของการทำงาน ทำให้ผู้วิจัยประสงค์ที่จะศึกษาหาแนวทางแก้ไขปัญหานี้ จึงได้ทำวิจัยเรื่อง"ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเอกชน เขตกรุงเทพมหานคร"

4. ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จากมหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 12 แห่ง ได้แก่

1. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
2. มหาวิทยาลัยเกริก
3. มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
4. มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น
5. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร
6. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
7. มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต
8. มหาวิทยาลัยศรีปทุม
9. มหาวิทยาลัยสยาม
10. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
11. มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
12. มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์

กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งสิ้น 541 คน จาก 3 สาขาวิชาหลัก ได้แก่

1. วิทยาศาสตร์-เทคโนโลยี
2. วิทยาศาสตร์-สุขภาพ
3. สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษา ภาษาเขียนของกลุ่มตัวอย่าง โดยกำหนดให้เขียนแสดงความ คิดเห็นอย่างน้อยไม่ต่ำกว่า 1 ย่อหน้า ในเรื่องระเบียบการแต่งกาย ของนักศึกษา ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการ ทางสถิติ โดยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS FW(Statistical Package for Social Science, for Window)

5. ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่านักศึกษาเขียนภาษาไทย บกพร่อง 4 ลักษณะดังนี้

1. บกพร่องเรื่องการใช้คำ ได้แก่ การใช้คำไม่ถูกต้อง และการใช้คำไม่เหมาะสม
2. บกพร่องเรื่องการใช้ประโยค ได้แก่ การใช้ประโยค ไม่ถูกไวยากรณ์ การใช้ประโยคไม่กะทัดรัด และการใช้ประโยค ไม่ชัดเจน
3. บกพร่องเรื่องการเขียนย่อหน้า ได้แก่ รูปแบบของ ย่อหน้าไม่เหมาะสม องค์ประกอบของย่อหน้าไม่ครบ และขาด ลักษณะที่ดีของย่อหน้า

4. บกพร่องในลักษณะอื่นๆ ได้แก่ การเขียนสะกด การันต์ผิด การใช้เครื่องหมายผิด และการเว้นวรรคผิด

นักศึกษาจำนวนมากที่สุดใช้ภาษาเขียนบกพร่องในทุก ลักษณะร่วมกันสะท้อนให้เห็นว่าความสามารถของนักศึกษาใน การใช้ทักษะการเขียนภาษาไทยอยู่ในระดับต่ำ

6. สรุปผลและอภิปราย

สาเหตุใหญ่ๆ ที่ทำให้นักศึกษาใช้ภาษาไทยบกพร่อง มีด้วยกัน 3 ประการ ได้แก่

1. ขาดการฝึกฝนในการใช้ภาษา
2. ขาดคลังข้อมูล
3. ขาดการจัดระบบความคิด

ดังนั้นเมื่อต้องเป็นผู้ส่งสาร นักศึกษาจึงไม่สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และไม่สามารถสื่อความได้อย่างมีลำดับขั้นตอนต่อเนื่องกันอย่างชัดเจน

6.1 นักศึกษาขาดการฝึกฝนในการใช้ภาษา

จากผลการวิเคราะห์ที่สรุปได้ว่านักศึกษาเขียนภาษาไทยบกพร่องทุกลักษณะคือบกพร่องทั้งการใช้คำ การใช้ประโยค การเขียนย่อหน้า และบกพร่องในลักษณะอื่นๆ ได้แก่ การเขียนสะกดการันต์ผิด การใช้เครื่องหมายผิด และการเว้นวรรคผิด สะท้อนให้เห็นว่า "ปัญหาการใช้ภาษาไทยบกพร่อง" อยู่ในระดับรุนแรง

การใช้คำบกพร่องพบว่า การใช้คำไม่เหมาะสม คือสาเหตุสำคัญเพราะใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน สะท้อนให้เห็นว่า นักศึกษาไม่สามารถเลือกคำที่เหมาะสมมาใช้ในภาษาเขียนได้และแยกภาษาทางการออกจากความไม่เป็นทางการไม่ได้ จึงเขียนโดยใช้ภาษาพูดทำให้ขาดศักยภาพและประสิทธิภาพในการขัดเกลาภาษาให้ประณีต

ตัวอย่าง

- (1) ไม่เห็นด้วยเพราะโคตรเซย
- (2) ไม่เห็นด้วยเพราะน่าเบือ ไม่เพี้ยว
- (3) ส่วนใหญ่ไม่ค่อยเห็นนักศึกษาแต่งตัวถูกระเบียบปะๆ

ถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้ในตัวอย่าง (1) คำว่า "โคตรเซย" ตัวอย่าง (2) คำว่า "น่าเบือ" "ไม่เพี้ยว" และตัวอย่าง (3) คำว่า "ปะๆ" เป็นภาษาพูดซึ่งไม่มีความเป็นทางการและไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในภาษาเขียน

ส่วนการใช้ประโยคพบว่าบกพร่องเพราะใช้ประโยคไม่กะทัดรัด ทำให้ประโยคมีความยาวมากเกินไป โครงสร้างประโยคซับซ้อนและไม่กระชับ สำหรับกรณีนี้นักศึกษามักเข้าใจว่าการใช้คำมากจะทำให้ได้เนื้อหาสาระมากขึ้น แท้จริงแล้วยิ่งใช้คำมากยิ่งทำให้เกิดความฟุ่มเฟือยและยิ่งขยายรายละเอียดมากกว่าเน้นประเด็นสำคัญ ยิ่งไปกว่านั้นนักศึกษายังเห็นว่าประโยคที่สั้นกระชับ และมีโครงสร้างเรียบง่ายเป็นประโยคล้ำสมัยไม่น่าสนใจ

ตัวอย่าง

(1) การแต่งกายที่ดีก็น่าที่จะสามารถบ่งบอกหรือแสดงออกให้เห็นได้ถึงบุคลิกและนิสัยใจคอ ซึ่งเป็นบุคลิกเฉพาะตัวของแต่ละบุคคลนั้นๆ ได้

(2) การแต่งกายในชุดนักศึกษาที่มีความถูกต้องตามระเบียบของนักศึกษาของมหาวิทยาลัยซึ่งตรงตามที่มหาวิทยาลัยได้จัดตั้งโดยได้วางกำหนดเอาไว้เป็นสิ่งที่นักศึกษาควรทำ

(3) การแต่งกายเรียบร้อยโดยเฉพาะนักเรียนนักศึกษาที่เป็นผู้หญิงที่เป็นเพศที่มีความอ่อนแอจะปลอดภัยมากกว่าในสถานการณ์สังคมในปัจจุบันที่ปัญหาอาชญากรรมที่เป็นปัญหาสังคมสมัยนี้ซึ่งกำลังทวีความรุนแรงมากขึ้น

ทุกข้อความที่ขีดเส้นใต้ในตัวอย่างล้วนไม่มีความจำเป็นที่จะนำมาใช้ประกอบประโยค หากตัดออกเสียจะทำให้แต่ละข้อความกระชับและสละสลวยขึ้นในตัวอย่าง (1) เมื่อแก้ไขแล้วจะได้ข้อความว่า "การแต่งกายที่ดีสามารถบ่งบอกบุคลิกของแต่ละบุคคลได้" สำหรับตัวอย่าง (2) เมื่อแก้ไขแล้ว จะได้ประโยคว่า "การแต่งชุดนักศึกษาที่ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัยนั้นเป็นสิ่งที่นักศึกษาควรทำ" และในตัวอย่าง (3) จะได้ประโยคว่า "การแต่งกายเรียบร้อยโดยเฉพาะนักเรียนนักศึกษาจะปลอดภัยมากกว่าในสถานการณ์ปัจจุบันที่ปัญหาอาชญากรรมกำลังทวีความรุนแรง"

สำหรับการเขียนย่อหน้าพบว่ารูปแบบของย่อหน้าไม่เหมาะสมเพราะย่อหน้ามีเนื้อหาน้อยเกินไป สัดส่วนของย่อหน้าไม่มีความเหมาะสม แสดงให้เห็นว่านักศึกษาไม่เข้าใจรูปแบบและองค์ประกอบของย่อหน้า จึงทำให้เนื้อความที่ปรากฏในย่อหน้าไม่สามารถสื่อความคิดสำคัญให้กระจ่างได้

ตัวอย่าง

(1) ไม่เห็นด้วยเพราะ ไม่เป็นตัวของตัวเองพอ และมีพื้นที่ในมหาวิทยาลัยน้อยเกินไป ควรขยายศูนย์การเรียนรู้เพิ่มออกไปอีก ตามปริมาณพลก็ได้อะ

(2) ซึ่งเป็นการดีมากที่สุดที่เราจะพัฒนาตัวเองโดยการแต่งกายให้ถูกระเบียบของมหาวิทยาลัยกำหนด เป็นพื้นฐานอย่างหนึ่งที่จะทำให้เราพัฒนาตัวเอง เพื่อก้าวไปสู่การทำงานในวันข้างหน้า และเป็นคนมีวินัยในตัวเองและจะเป็นการแสดง

ไปถึงการเป็นระเบียบในการทำงานด้วย

(3) เรามิได้ไปทำอะไรที่เสื่อมเสียชื่อเสียงแก่สถาบัน
แค่นี้เราก็ออยู่ได้อย่างสบายๆ แล้ว อยู่อย่างเราๆ ท่านๆ อยู่ใน
สถาบันเราเคารพ อยู่นอกสถาบันควรให้อิสระแก่เรานะ จะได้ไม่
ลำบากใจในการทำอะไรและเราจะแต่งกายอย่างถูกระเบียบ

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าย่อหน้าไม่สามารถ
อธิบายความคิดสำคัญได้ชัดเจน เพราะเนื้อหาในย่อหน้าย่อยเกินไป
ทำให้การสื่อความไม่ชัดเจน ไม่มีน้ำหนักและขาดความน่าเชื่อถือ
โดยทั่วไปย่อหน้าควรจะมีควมยาวประมาณ 6-10 บรรทัด
หากย่อหน้าขนาดสั้นเกินไปทำให้ไม่สามารถสื่อเนื้อความที่มี
สัมพันธ์ภาพและมีสาระหนักแน่นได้ หากย่อหน้ามีขนาดยาว
เกินไปก็อาจทำให้เนื้อหาวกวนและผู้อ่านเข้าใจสับสนได้

สุดท้ายลักษณะบกพร่องอื่นๆ พบว่า การเว้นวรรคผิด
เพราะเว้นวรรคในที่ที่ไม่ควรเว้นวรรคคือข้อบกพร่องที่พบมากที่สุด
สันนิษฐานได้ว่า นักศึกษาเว้นวรรคตามจังหวะการพูด ไม่รู้ว่า
ข้อความควรขึ้นต้นใหม่ และสิ้นสุดที่ตำแหน่งใด ตลอดจน
นักศึกษาไม่เข้าใจเรื่องโครงสร้างของประโยคด้วย

ตัวอย่าง

- (1) เพราะดูแล้วเรียบร้อย ทั้งตนเองและยังถูกกฎ
ระเบียบ ของทางมหาวิทยาลัยอีกด้วย
- (2) เราควรแต่งตัวตาม สไตลของเราดีกว่า ขอบแนวไหน
ก็แต่งแนวนั้น
- (3) ทำให้คนภายนอกดูว่า มหาวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัย
ที่ดี

ตัวอย่างทั้งหมดข้างต้นมีลักษณะการเว้นวรรคที่ผิดพลาด
ในที่นี้การที่นักศึกษาเว้นวรรคผิดพลาดไม่ได้ส่งผลกระทบต่อ
การสื่อความหมายแต่อย่างใดแต่ทำให้ข้อความขาดความสละสลวย
ในตัวอย่าง (1) และตัวอย่าง (2) บกพร่องเพราะเว้นวรรคเมื่อใช้
คำเชื่อม ซึ่งคำเชื่อมนั้นใช้ต่อเนื่องกันโดยไม่ต้องเว้นวรรค เมื่อเว้น
วรรคใหม่ก็จะได้ข้อความว่า "เพราะดูแล้วเรียบร้อยทั้งตนเอง
และยังถูกกฎระเบียบของทางมหาวิทยาลัยอีกด้วย" และ "เราควร
แต่งตัวตามสไตล์ของเราดีกว่า ขอบแนวไหนก็แต่งแนวนั้น"
ส่วนตัวอย่าง (3) เป็นการเว้นวรรคในที่ที่ไม่ควรเว้นวรรค กล่าวคือ

ควรวรรคเมื่อจบประโยคเพราะกระแสความสิ้นสุด ถึงแม้ไม่ทำให้
การสื่อความผิดพลาดแต่ทำให้ภาษาไม่สละสลวย แสดงถึงการใช้
ภาษาไม่ประณีต เมื่อแก้ไขแล้วจะได้ข้อความว่า "ทำให้คนภายนอก
ดูว่ามหาวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยที่ดี"

สำหรับการเขียนสะกดการันต์นับเป็นองค์ประกอบหนึ่ง
ของการเขียน หากผู้ใช้ภาษาสะกดการันต์ผิดพลาดอาจมีผล
โดยตรงต่อเรื่องของการสื่อความหมาย ในงานวิจัยนี้พบว่า มี
นักศึกษาจำนวนไม่น้อยที่สะกดคำไม่ถูกต้องทั้งๆ ที่เป็นคำง่าย ๆ
พบเห็นได้ทั่วไปตามปรกติ

ตัวอย่าง

- (1) การที่นักศึกษาแต่งกายถูกต้องตามระเบียบ
ที่มหาวิทยาลัยกำหนดนับว่าเป็นเรื่องที่ดี
- (2) เพราะการแต่งกายดีมันทำให้ทั้งเราและสถาบันดูดี
- (3) นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ค่อยแต่งตัวตามระเบียบเลย
ฝากช่วยแก้ไขด้วยครับ

สำหรับตัวอย่าง (1) เป็นความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้
พยัญชนะ คำที่เขียนผิดคือคำว่า "มหาวิทยาลัย" แต่นักศึกษาเขียน
ว่า "มหาลัย" ลักษณะที่ผิดพลาดนี้อาจเกิดจากการเขียนคำตาม
เสียงภาษาพูด หรืออาจเกิดจากการเขียนผิดเพราะสลับตำแหน่ง
ของพยัญชนะต้น ส่วนตัวอย่าง (2) ความผิดพลาดที่เกิดจาก
การใช้รูปสระผิดคือใช้ "ไ" ซึ่งคำที่ถูกต้องใช้ "ใ" และในตัวอย่าง

(3) ความผิดพลาดเกิดจากการใช้วรรณยุกต์ คำที่ขีด
เส้นใต้ได้มีวรรณยุกต์ทั้งๆ ที่คำที่ถูกต้องไม่มีวรรณยุกต์

นอกจากนี้จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลยังพบว่า นักศึกษา
จำนวนหนึ่งใช้ภาษาไทยบกพร่องเพราะใช้เครื่องหมายผิด ทำให้
การสื่อความหมายผิดพลาดหรือสับสนได้ ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษา
ไม่ใส่ใจความแตกต่างของเครื่องหมายต่างๆ และคิดว่าไม่น่ามี
ปัญหาการสื่อความเพราะผู้รับสารสามารถคาดเดาได้จากบริบท
ของข้อความ เมื่อใช้ผิดบ่อยครั้งขึ้นจะกลายเป็นความเคยชิน
ในที่สุด

ตัวอย่าง

- (1) เมื่อแต่งกายเรียบร้อยอ.จ.ก็มองเราดี
- (2) หน้าตาของมหาวิทยาลัย ขบ ก็ดูดีขึ้นมาด้วย

(3) *ไม่เห็นด้วย: เพราะการแต่งตัวถูกต้องตามระเบียบ
น้ำมันเขยไป*

สำหรับตัวอย่างที่นำมาแสดงข้างต้นนั้นล้วนมีความผิดพลาดในเรื่องการใช้เครื่องหมาย ในตัวอย่าง (1) ใช้เครื่องหมาย "." เพื่อทำให้คำเป็นอักษรย่อ ซึ่งคำว่า "อาจารย์" ใช้คำย่อว่า "อ." เท่านั้นสำหรับตัวอย่าง (2) ผิดพลาดเพราะใช้เครื่องหมาย ไปยาลใหญ่ ซึ่งที่ถูกต้องในข้อความนี้ต้องใช้เครื่องหมายไปยาลน้อย ส่วนตัวอย่าง (3) เป็นการใช้เครื่องหมาย ":" ซึ่งไม่จำเป็นต้องใช้ ข้อมูลข้างต้นจะเห็นว่านักศึกษาไม่สามารถใช้ภาษาไทยสื่อความให้สัมฤทธิ์ผลได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะขาดการฝึกฝน นักศึกษาส่วนใหญ่เขียนภาษาไทยบกพร่องมากกว่าหนึ่งลักษณะขึ้นไป แสดงว่านักศึกษาขาดความแม่นยำในการใช้ภาษาไทยหลายด้าน สำหรับประเด็นนี้อาจแก้ไขได้โดยการสร้างโอกาสให้นักศึกษาได้ฝึกการใช้ภาษามากขึ้นโดยเฉพาะ "การเขียน" เพราะการเขียนต้องใช้ทักษะการสื่อสารหลากหลายทักษะรวมกัน ซึ่งการจะเขียนให้มีสาระสำคัญนั้นต้องมีฐานข้อมูลที่ดี โดยมากเรามักจะได้รับข้อมูลจากทักษะการรับสารเป็นสำคัญ ได้แก่ การฟังและการอ่าน เมื่อมีข้อมูลแล้วต้องนำข้อมูลนั้นมาจัดระบบเพื่อจะได้ถ่ายทอดผ่าน ภาษาเขียนต่อไป การเขียนนี้แสดงให้เห็นว่าผู้ใช้ภาษาสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างเป็นรูปธรรม ดังนั้นก่อนจะเขียนได้ดีต้องมีทักษะการฟังและทักษะการอ่านที่ดีด้วย การฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง

6.2 นักศึกษาขาดคลังข้อมูล

จากแบบสอบถามทัศนคติในการเรียนวิชาภาษาไทย พบว่า นักศึกษาต้องการให้เนื้อหาวิชาภาษาไทยพื้นฐาน เน้น "ทักษะการพูด" มากที่สุดและเน้น "ทักษะการฟัง" น้อยที่สุด ประเด็นนี้สะท้อนให้เห็นว่านักศึกษาซึ่งเป็นวัยรุ่นมีธรรมชาติที่ต้องการแสดงความคิดเห็นให้ผู้อื่นฟัง ต้องการให้ตนเองเป็นศูนย์กลาง เป็นผู้กระทำ เป็นฝ่ายรุกมากกว่ารับ จึงเห็นว่าทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุด เพราะจะได้เป็น "ผู้ส่งสาร" มากกว่า "ผู้รับสาร"

ความจริงแล้วการรับสารเป็นเรื่องที่สำคัญมากเพราะจะทำให้ผู้รับสารมีคลังข้อมูลและคลังศัพท์ที่ดี การรับสารทำได้สองวิธีคือ "การฟัง" และ "การอ่าน" สำหรับทักษะการฟังนับได้ว่า

เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดปัญญา ซึ่งสอดคล้องกับ "หัวใจนักปราชญ์" ที่เริ่มขั้นตอนแรกด้วยการฟัง ส่วนการอ่านนั้นจะช่วยให้มีการจัดระบบความคิดที่เป็นระเบียบ มีคลังศัพท์มาก จะสังเกตได้ว่าคนที่เขียนหนังสือดี มักมีพื้นฐานมาจากการอ่านมากมาก่อน สำหรับการอ่านนั้นเคยมีการกล่าวถึงข้อมูลทางสถิติว่าคนไทยอ่านหนังสือคนละไม่ถึง 10 บรรทัดต่อหนึ่งปีเท่านั้น ซึ่งเรื่องนี้จะจริงหรือไม่ ผู้เกี่ยวข้องหลายฝ่ายต่างวิตกกังวลไม่น้อย ในบทความเรื่องวัฒนธรรมการอ่าน ปัจจัยชี้ปัญญาชาติ (เพ็ญแข สร้อยทอง: 2548) ได้กล่าวถึงความเห็นของ นิธิ เอียวศรีวงศ์ ว่าการอ่านไม่ได้มีอยู่ในวัฒนธรรมไทยมาแต่เดิม เพราะส่วนใหญ่งานเขียนโบราณของไทยมีไว้เพื่ออ่านออกเสียงดัง ๆ เพื่อฟังมากกว่า สะท้อนให้เห็นว่าคนไทยอยู่ใน "วัฒนธรรมการฟัง" มากกว่า "วัฒนธรรมการอ่าน" และกล่าวถึงความเห็นของ ประเวศ วะสี ว่าคนไทยเติบโตมาใน "วัฒนธรรมการพูด" มากกว่า "วัฒนธรรมการอ่านและเขียน" จึงทำให้อ่านหนังสือน้อย

หากเราส่งเสริมให้นักศึกษาอยู่ใน "วัฒนธรรมการพูด" มากกว่า "วัฒนธรรมการฟัง" จะทำให้นักศึกษาขาดคลังข้อมูล และคลังศัพท์ที่ดี นักศึกษาจะไม่สามารถคิดในสิ่งที่สลับซับซ้อน และสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ ดังนั้นเพื่อเป็นการพัฒนาความคิดจึงควรพัฒนาทักษะทุกด้านพร้อมกัน ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ทั้งนี้อาจจะใช้ทักษะการพูด ซึ่งเป็นทักษะที่นักศึกษาสนใจมากที่สุดมาเป็นปัจจัยส่งเสริมให้เกิดการแสดงความคิดเห็น โดยมุ่งให้เกิดการแสดงความคิดเห็นแบบมีสาระ มีประเด็น และมีการแสดงออกทางการพูดให้เหมาะสมกับการพูดแต่ละรูปแบบ

ทั้งนี้การจะพัฒนาให้นักศึกษามีทักษะรับสารที่ดีขึ้นนั้น อาจต้องพยายามสร้างให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการรับสาร โดยพยายามเลือกสรรสื่อประกอบการฟังและการอ่านที่น่าสนใจ โดยเฉพาะหากเป็นสื่อการเรียนการสอนต้องมีการพัฒนาโดยเน้นเป้าหมายให้นักศึกษารับสารได้อย่างมีประสิทธิภาพพร้อมกับสามารถสร้างสรรค์และพัฒนาความคิดได้

6.3 นักศึกษาขาดการจัดระบบความคิด

งานวิจัยนี้พบว่านักศึกษาบางคนมีข้อบกพร่องในการเขียนย่อหน้า เพราะเขียนย่อหน้าไม่มีเอกภาพ สะท้อนให้เห็นว่าผู้เขียนย่อหน้านั้นขาดการจัดระบบความคิดที่ดี ซึ่งหากผู้ใช้ภาษา

เขียนย่อหน้าที่ไม่มีเอกภาพ อาจมีผลทำให้ผู้รับสารจับประเด็นของย่อหน้าไม่ได้หรืออาจเกิดความเข้าใจผิดในการสื่อสารได้

ตัวอย่าง

เพราะการแต่งกายที่ถูกระเบียบตามกฎที่มหาวิทยาลัยตั้งไว้ อาจหมายถึงการแสดงถึงความเคารพที่มีต่อสถาบันของตนเอง แต่ในปัจจุบันผู้ที่แต่งกายถูกระเบียบนั้นหาได้น้อยมาก แต่ก็ไม่ได้ผิดไปซะหมด ที่ตอบว่าค่อนข้างเห็นด้วยนั้นในที่นี้หมายถึงว่า ในการแต่งกายนั้นอาจมีหยวนๆ กันบ้าง เช่น กางเกงหรือรองเท้าที่ใส่ปัจจุบันแฟชั่นนั้นทันสมัยมากขึ้นมีการออกแบบเสื้อผ้าให้ทันสมัย มีการรัดรูปทำให้เสื้อผ้าที่ใส่นั้นดูตัวเล็กลง ซึ่งตามร้านที่ขายนั้นส่วนมากก็จะตามแฟชั่นไม่เช่นนั้นก็จะขายของไม่ได้

เมื่อได้อ่านเนื้อหาจากตัวอย่างข้างต้นพบว่า เนื้อหาทั้งหมด ในย่อหน้านั้นไม่ได้กล่าวถึงเรื่องราวเดียวกัน มีหลายประเด็นที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ นิยามการแต่งเครื่องแบบ การแต่งกายที่ถูกระเบียบ และเห็นด้วยกับแฟชั่นชุดนักศึกษา ซึ่งย่อหน้าที่ดีควรจะมีใจความสำคัญเพียงหนึ่งเดียว จึงจะเรียกว่าย่อหน้านั้นมีเอกภาพ

นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลยังพบว่า นักศึกษาจำนวนมากที่มีข้อบกพร่องในการเขียนย่อหน้าเพราะเขียนย่อหน้าไม่มีสัมพันธภาพ กล่าวคือไม่มีการเรียบเรียงและการลำดับข้อความในย่อหน้าอย่างมีระบบระเบียบอย่างเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน หากแต่ละข้อความในย่อหน้านั้นๆ ลำดับความวกวนไม่มีระบบ ผู้รับสารอาจเกิดความสับสน และหากข้อความไม่มีความสอดคล้องหรือไม่เกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน ย่อหน้าที่นำมาใช้สื่อสารนั้นอาจสื่อความได้ไม่ตรงประเด็น ทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสาร

ตัวอย่าง

และอีกอย่างหนึ่งถือว่าการให้เกียรติแก่สถาบันด้วย แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับตัวของบุคคลคนนั้นด้วยเช่นกัน เช่นเรื่องสังคมที่เขาอยู่ เออ...! วัยรุ่นก็ต้องแต่งตัวจัดพอสมควร หรือที่เรียกว่าเด็กแนว ก็ต้องแต่งตามเทรนด์ที่มาแรง (อย่างใดอย่างนั้นเลยคะ)

ตัวอย่างข้างต้นได้แสดงให้เห็นว่าย่อหน้าขาดความมีสัมพันธภาพเพราะไม่มีการเรียบเรียงความคิด ซึ่งเกิดจากการคิดไปเขียนไป ขาดการวางโครงเรื่องหรือขาดการกำหนดความคิดก่อนลงมือเขียน เพราะเนื้อหาช่วงต้นกล่าวถึงการให้เกียรติสถาบัน แล้วยกตัวอย่างเรื่องลักษณะการแต่งตัวของวัยรุ่น จะเห็นว่าข้อความไม่มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน

การเขียนย่อหน้าคือการเขียนข้อความต่อเนื่องกัน ซึ่งต้องมีการจัดระเบียบความคิด การจะเขียนให้ดีขึ้นต้องมีการจัดระบบกระบวนการความคิด ซึ่งหากนักศึกษขาดการฝึกฝน ก็จะมีผลทำให้ไม่ได้ฝึกคิดและฝึกจัดระบบความคิด เมื่อถึงเวลาต้องแสดงความคิดเห็นก็ไม่สามารถถ่ายทอดความคิดให้มีสาระอย่างเป็นระบบได้

การจัดระบบความคิดนี้มีความสำคัญกับการสื่อสารมาก เหตุที่นักศึกษาไม่สามารถเขียนย่อหน้าให้มีสาระและตรงประเด็นได้ เพราะนักศึกษาขาดการฝึกฝนในเรื่อง "การจับประเด็น" ทั้งนี้ต้องทำให้การเรียนการสอนทุกทักษะเป็นไปในทิศทางเดียวกันคือมุ่งเน้นให้นักศึกษาจับประเด็นได้ เช่นฝึกพูดอย่างมีประเด็น ฝึกเขียนอย่างมีประเด็น สร้างแบบทดสอบการฟังและแบบทดสอบการอ่านที่จับประเด็นได้ เมื่อผู้เรียนได้รับข้อมูลที่มุ่งเน้นในเรื่องการจับประเด็น จะทำให้ได้รับอิทธิพลทางการจัดกระบวนการความคิด ซึ่งอาจมีผลทำให้สามารถถ่ายทอดสารได้อย่างมีประเด็นในที่ที่สุด

7. บทสรุปและข้อเสนอแนะ

ปัญหาเรื่องนักศึกษาใช้ภาษาไทยบกพร่องมีความรุนแรงมากขึ้นจนน่าวิตก เพราะ "นักศึกษา" คือบุคคลที่สมาชิกในสังคมคาดหวังว่าจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติในอนาคต เนื่องจากเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ผ่านการเรียนรู้ในรายวิชาต่างๆ มากมาย จึงมักได้รับความเชื่อถือจากสมาชิกในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเชื่อว่านักศึกษาน่าจะเป็นผู้นำในการใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ กว่าคนกลุ่มอื่นๆ ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องกับวงการการศึกษาควรหาทางแก้ไขปัญหานี้อย่างจริงจัง

1. ผู้บริหารการศึกษาอาจกำหนดแนวทาง การปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรกลุ่มวิชาภาษาไทยในทุกระดับการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับอุดมศึกษาเพื่อให้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและยังผลให้เกิดประสิทธิผลสูงสุดแก่ผู้เรียน

2. ผู้สอนอาจหาแนวทางการจัดการเรียนการสอน และเนื้อหาวิชา เพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขปัญหาการใช้ภาษาไทย บกพร่องในงานเขียนของนักศึกษา ตลอดจนปรับปรุงและพัฒนา การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพและบรรลุ เป้าหมายตามที่กำหนดไว้

นอกจากนี้ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาอาจเอื้อประโยชน์ให้ ผู้ที่สนใจนำไปใช้เป็นแนวทางในการศึกษาเรื่องที่เกี่ยวข้องใน โอกาสต่อไปโดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างอื่น หรือศึกษาการใช้ ภาษาไทยบกพร่องในทักษะการสื่อสารด้านอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นการฟัง การอ่าน การพูด หรือการศึกษาทักษะการสื่อสารการใช้ภาษาอื่น ๆ เป็นต้น

ปัญหานักศึกษาใช้ภาษาไทยบกพร่องมีอิทธิพลต่อการ สื่อสารในวงสังคม หากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเพิกเฉยและมองข้าม ความสำคัญ ไม่สนใจที่จะดูแลและแก้ไขเรื่องนี้อย่างที่ควรจะเป็น ปัญหานี้อาจทวีความรุนแรงและแก้ไขได้ยากยิ่ง

8. บรรณานุกรม

- กาญจนา นาคสกุล. 8 ก.ค. 2554. "ราชบัณฑิตฯ ท่วงภาษาไทย วิกฤติ." **เดลินิวส์** : 5.
- ไชสิริ ปราโมช ณ อยุธยา. 2519. "การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะ ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต คณะอักษร ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515 และ 2516." **ปริญญานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาภาษาไทยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**
- ชูศรี ศรีแก้ว. 2527. "การศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาด ในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัย เชียงใหม่ ปีการศึกษา 2526." **ปริญญานิพนธ์อักษรศาสตร มหาบัณฑิตภาควิชาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**
- ทัศนพร เกตุถนอม. 2541. "การศึกษาปัญหาการเขียนภาษาไทย เพื่อการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัย หัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ." **รายงานการวิจัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.**
- ธารินี รอดสน. 2542. **ความรู้เรื่องการใช้ภาษาไทยเพื่อการ สื่อสาร.** กรุงเทพฯ : เท็กซ์แอนด์เจอร์นัลพับลิเคชั่น.

นววรรณ พันธุ์เมธา. 2525. **ไวยากรณ์ไทย.** กรุงเทพฯ : รุ่งเรือง สารสนเทศพิมพ์.

ประมะ สตะเวทิน. 2533. **หลักนิเทศศาสตร์.** กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.

ปราณี กุลละวณิชย์ และคณะ. 2540. **ภาษาทัศน.** พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ :โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เพ็ญศรี สร้อยทอง. 26 มี.ค. 2548. "วัฒนธรรมการอ่าน ปัจจัยที่ปัญญาชาติ." **โพสต์ทูเดย์** : 5.

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2526. "การวัดสัมฤทธิ์ผลทาง การเขียนความเรียงระดับอุดมศึกษา." **รายงานการวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**

วิจิตร ภาณุพงศ์. 2532. **โครงสร้างของภาษาไทย : ระบบ ไวยากรณ์.** พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ศรีจันทร์ วิชาตรง. 2542. "การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียน ภาษาไทยของนักศึกษาสถาบันราชภัฏพระนคร ปีการศึกษา 2540." **รายงานการวิจัย สถาบันราชภัฏ พระนคร.**

สวิต ยมาภย์. 2534. **การสื่อสารด้วยภาษา.** ใน การใช้ภาษาไทย หน่วยที่ 1-8. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สุวรรณ เกรียงไกรเพ็ชร และคณะ. 2523. "สมรรถภาพใน การใช้ภาษาไทยชั้นต่างๆ ของคนไทยโครงการปีที่ 1: ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย." **รายงานการวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**

อุปกิตศิลปสาร, พระยา. 2544. **หลักภาษาไทย.** พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

Chodchoey, Supa. 1998. "SpokenandWriting Discourse in Thai : The Difference." in The International Symposium on Language and Linguistics, pp. 138-145 Faculty of Liberal Arts, Bangkok : Thammasat University.

>> **พรพรรณ สวัสดิสิงห์**

สำเร็จการศึกษาปริญญาโท ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.) สาขาภาษาศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปี พ.ศ. 2542 และปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาภาษาไทย จากมหาวิทยาลัยขอนแก่น ปี พ.ศ. 2538 ประสบการณ์ทำงาน อาจารย์ประจำคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น ปี พ.ศ. 2539 ถึง ปี พ.ศ. 2543 ปัจจุบันทำงานในตำแหน่งอาจารย์ประจำ หมวดวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สำนักวิชาศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยศรีปทุม ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 ถึงปัจจุบัน